

i Lighed med den sidste ærede Taler tidligere haft Betænkighed ved §§ 1—2, idet jeg har ment, at der har været stillet de samme Krav til højst forskellige Stadier af Sygdommen, hvorved de komme til at virke stærkere for den ene end for den anden. Men jeg tror, vi have lært at forstaa hinanden saa meget, at man vil søge at imødekomme hinanden, saaledes at det vil være muligt at faa disse efter min Mening mindre Skavanker ud af Loven.

Det samme gælder § 3, Drankertilholdet. Denne Paragraf har i sig selv nogle svage Sider, som det gælder om at komme bort fra; men jeg tror dog at kunne sige, at efter at vi have samarbejdet i Fjor, vare vi naaede til en saadan Affattelse, at vi næsten alle sammen vilde være tilfredse med, om det kunde blive Lov i den Form.

Det var hovedsagelig de Anker, jeg havde mod Lovforslaget, den Gang vi havde det til Behandling i Fjor. Nu er der ganske vist kommet det til, at da det vil koste ikke saa faa Penge for Staten at bygge disse Anstalter, er det jo uheldigt at gaa dertil i et Aar som dette, hvor man ved, det er smaat med Penge paa alle Omraader. Det kunde maaske være muligt, at der derigennem kunde lægges nogle Smaaforhindringer i Vejen for Lovforslaget; men jeg antager, at det alligevel vil staa klart for enhver her i Landet, at dette er et af de Omraader, akkurat som ved Sindsygeanstalterne, hvor man ikke kan og ikke maa spare. Thi denne Alkoholisme er absolut en Sygdom, som staa i saa nær Forbindelse med Sindssygdом, at den bør behandles paa samme Vis, og derfor tror jeg, at vi kunne alle blive enige om, at trods de daarlige Tider og trods Pengeknapheden maa vi dog paa dette Omraade gaa angribsvis til Værks og se at faa Udgifterne dækkede ad en eller anden Vej, saaledes at det bliver muligt at skaffe et Redningshjem for dem, som blive angrebne af Alkoholisme.

Hornstrup: Skønt jeg i det hele og store maa udtale min Sympati for det foreliggende Forslag, er der dog et Par Ting i det, jeg er noget betænkelig ved at gaa med til. Det gælder for det første Omkostningerne ved den Drankerstalt, som der er Tale om at opføre for Statens Regning. Dens Opførelse er anslaaet til 1 Mill. Kr. Det forekommer mig nu at være alt for dyrt. Jeg ser ligesom de ærede foregaaende Talere saaledes paa Sagen, at naar det gælder om at gøre no-

get for at redde ulykkelige Drankere, maa man selvfølgelig ikke være alt for sparsommelig. Men her er der nævnt en Sum, som godt uden Skade kunde ned sættes, tror jeg, til det halve. Der er f. Eks. i Overslaget sat 25,000 Kr. til Opførelse af en Bolig for Overlægen. Naar man tænker paa, at en saadan Anstalt skal ligge ude paa Landet, og at Overlægeboligen selvfølgelig skal ligge ved Anstalten, forekommer 25,000 Kr. mig at være en alt for høj Sum til en saadan Bolig. Vi Landboere vide jo, at et Beboelseshus paa Landet til en større Gaard i Almindelighed ikke koster saa nær den Sum. Der er saa ogsaa til Opførelse af et Lighus sat 10,000 Kr. Naar man betænker, at Anstalten kun skal have Plads til 250 Patienter, kan man ikke forudsætte, at der i Løbet af et Aar vil blive et saa stort Antal Dødsfald, at det gøres behov at have en saa stor Sum til Opførelse af et Lighus. Selv under ualmindelig gode Forhold for Staten maatte man anse en saadan Bygning for uforholdsmæssig stor og uøkonomisk at bygge. Men under den nuværende Situation, hvor det jo kniber paa alle Omraader, er det virkelig efter min Mening i høj Grad uforsvarligt at bygge saa dyre Anstalter. Kunde man derimod komme adskilligt ned med Summen, til det halve eller maaske godt det halve, vilde jeg uden Betænkning gaa med til Forslaget.

Der staa i § 3, at i de Tilfælde, hvor der ved Dom kan gives Politiet Beføjelse til at anbringe en Person i en Anstalt, kan der meddeles den paagældende Paalæg om i et vist Tidsrum, dog ikke ud over 5 Aar, ikke i noget Lokale for Handel med eller Udskænkning af stærke Drikke at købe — personlig eller ved andre — eller nyde saadan Drik. Det er en Bestemmelse, jeg ubetinget kan give min Tilstutning. Men saa staa der videre i samme Paragraf: „Naar ovennævnte Paalæg er meddelt nogen, kan der endvidere af Politiet gives næringsdrivende Paalæg om ikke at sælge eller udskænke stærke Drikke til den paagældende“, og Paragraffen slutter saa med: „Overtrædelse af dette Paalæg straffes under en offentlig Politisag med Bøder fra 20 til 400 Kr.“ Nu ved jeg ikke, om det er rigtigt, men jeg forstaaer det Forslag saaledes, at naar den næringsdrivende faar Paalæg om ikke at sælge eller skænke stærke Drikke til en, som har faaet Paalæg af Politiet om ikke at nyde stærke Drikke, faar vedkommende næringsdrivende, der skænker til